

казвах чудеса. Нѣмаше съмнѣние, при това, че Актея е права, — младата дѣвойка съзнаваше това. Да иде на пира ти е длъжна; необходимостта и здравиятъ смисълъ се съединихъ съ тайното ѝ искушение и Лигия прѣстанѣ да се колебае.

Актея я заведе въ собствения си *анктуариумъ*, за да я намаже съ благовония и да я облѣче; макаръ въ къщата на цезаря да нѣмаше недостатъкъ отъ робини и Актея да располагаше съ голѣмо число слугини, при все това, отъ съчувствие къмъ дѣвойката, чиято невинностъ и хубостъ я плѣнихъ, тя рѣши сама да накити Лигия. Тутаки се забѣлѣжи, че въ младата гъркиня, въпрѣки нейната скърбъ и увлѣчение отъ посланията на Павелъ Тарсийски, се е запазила древната елинска душа, обожаваща тѣлесната хубостъ повече отъ всичко на свѣта. Като съблѣче Лигия, тя не можѣ да се одържи да не извика отъ въсхищение при вида на формитѣ на тѣлото ѝ, крѣхки, закръглени и като че направени отъ рози и перламутръ. Като отстъпи нѣколко крачки, тя погледа съ вѣсторгъ тая неподобна пролѣтна хубостъ.

— Лигия! — извика тя, — ти си сто пѣти по-хубава отъ Попея!

Въспитана въ строгата къща на Помпония, дѣто срамежливостта се съблюдава дори и въ онова врѣме, когато женитѣ оставатъ на самѣ, дѣвойката стоеше, прѣлестна, като сънъ, изпълнена съ хармония, като Праксителова статуя, но смутена, почервенѣла отъ срамъ, съ стиснати колѣнѣ и като закриваше гърдитѣ си съ рѣцѣтѣ. Най-сетнѣ, като вдигнѣ бързо рѣцѣтѣ си на горѣ, тя извади иглата, която крѣпѣше коситѣ ѝ, — и въ единъ мигъ, леко като потърси главата си, се покри съ тѣхъ, като съ мантия.

Актея се доближи и каза:

— Какви чудни коси имашъ! . . . Азъ нѣма да ги пошипѣ съ златенъ прахъ, тѣ сами разливатъ златенъ отблѣсъкъ . . . Колко прѣкрасенъ трѣбва да е вашиятъ лигийски край, дѣто се раждатъ такиви дѣвойки!

— Азъ го не помнѣ, — отговори Лигия, — само Урсъ ми е разказвалъ, че у насъ всичко е гора, гора и гора.

— А въ горитѣ цвѣтѣтъ цвѣта, — каза Актея, като бръкнѣ рѣцѣтѣ си въ вазата, пълна съ *вервена*, и захванѣ да глади коситѣ на Лигия.

Послѣ тя захванѣ да трие тѣлото ѝ съ арабийски благовонни масла; като извърши това, Актея облѣче Лигия въ мека, златноцвѣтна туника, безъ ржави, върху която оставаше да надене бѣлоснѣжния *пенлумъ*. Но тъй като по-напрѣдъ трѣбваше да срѣши коситѣ ѝ, гъркинята врѣменно я зави